

[Lorentzen.]

man regner som sagt med en overskridelse på ca. 300 mill. kr.

Nu beder jeg ærede medlemmer, der interesserer sig for den slags spørgsmål, om at se efter i loven og prøve at finde ud af, under hvilke forudsætninger disse tilsagnsbeløb er givet, om de ikke er givet på et tidspunkt, da man vidste, at kredit- og hypotekforeningslånene ikke nåede denne størrelse, og man således var forberedt på, at tilsagnsbeløbene måtte forøges. Man må nemlig regne med, at disse beløb gives til folk eller institutioner, som ingen penge har eller i hvert fald kun råder over meget beskedne midler, og at ministeriet derfor må supplere lånene, idet tilskudsbeløbene forhøjes.

Imidlertid stemte vi i 1955 imod lovforslaget; men jeg har følt trang til at sige dette, fordi loven siden efter min bedste overbevisning er blevet administreret ganske imod sine ord. Det står jeg fast ved. Man har ikke lov til at skruer tilsagnsbeløbene op ved at kalkulere med højere kredit- og hypotekforeningslån end dem, som erfaringen har vist man kunne tage hjem. I øvrigt foreligger der den særlige omstændighed i forbindelse med den såkaldte lánegrænse, de 94 pct., at da man til anskaffelsessummen lægger kurstabet, bør denne procentsats i virkeligheden forhøjes med et sådant tal, at belåningen stort set når op til eller lidt op over 100 pct.

Under første behandling af det foreliggende forslag til lov om boligbyggeri udtrykte vi vor utilfredshed med lovforslaget. Det er ikke blevet mere tiltalende for os, efter at den højtærede boligminister har stillet en lang række ændringsforslag, som er af en sådan karakter, at jeg egentlig har vanskeligt ved at forstå, at den højtærede boligminister har kunnet få tilslutning dertil fra alle regeringspartierne. Jeg har imidlertid forstået, at det vistnok må være tilfældet. Vi kom dengang med forskellige indvendinger imod lovforslaget, og mange forhold er endnu så uafklarede, at det efter

vor opfattelse vil være betænkeligt at gennemføre det. Visse bestemmelser er så bredt formuleret, at de lægger alt for stor myndighed over i den højtærede ministers hånd. Staten er, som vi alle ved, i dag engageret med ca. 4-5 milliarder kroner i udlejningsbyggeri, og selv om inflationen vel nok har formindsket statens og kommunernes risiko, er det dog nødvendigt at være på vagt over for en lovgivning af denne karakter.

Hvis vi nu gennemgår det foreliggende lovforslag, finder vi straks en bestemmelse, som generer os, nemlig bestemmelsen i § 2, stk. 3. Jeg ved godt, at den er hentet fra valutaloven, men er det dog ikke en bestemmelse, som den højtærede boligminister uden skade kunne lade udgå? Der står i paragraffen:

„Boligministeren kan fastsætte tidsfrister for det støttede byggeris påbegyndelse og gennemførelse.“

Det er der ikke noget at sige til. Videre står der imidlertid:

„Boligministeren bemyndiges i øvrigt til at træffe midlertidige foranstaltninger til regulering af bygge- og anlægsvirksomheden. . . . .“

Hvorfor skal vi dog have den slags bestemmelser? Boligministeren kan i henhold til denne bestemmelse standse ikke blot boligbyggeri, men også fabriksbyggeri og alt andet byggeri. Som sagt ved jeg godt, at en tilsvarende bestemmelse i øjeblikket findes i valutaloven, men jeg har på fornemmelsen, at man vil lade den udgå, når forslaget til valutlov kommer til behandling. Vi er som sagt meget imod, at en bestemmelse som denne stadig væk skal eksistere.

Så kommer jeg til § 3. Ja, denne paragraf er jo snart blevet berygtet, og den blev under finanslovdebatten diskuteret mellem det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og den højtærede finansminister, så den skal jeg ikke fordybe mig i. Jeg skal kun sige så meget, at selv om den er blevet modificeret en del ved hjælp af den højtærede ministers ændringsforslag, kan vi over-